Poštnina plačana v gotovini

Sped. in abbon. post. - I Gruppo

Katoliški GLAS

UREDNISTVO IN UPRAVA:
Gorizia, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177
PODUREDNISTVO:
Trieste, Vicolo d. Rose, 7 - tel. 37603

Polletna naročnina . . . . . L 800
Letna naročnina . . . . . L 1.500
Letna inozemstvo . . . . . L 2.500
Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XII. - Štev. 25 (594) | Gorica - četrtek 23. junija 1960 - Trst | Posamezna številka L 30

Nevtralnost in nevtralci

Za nikogar ni nič novega dejstvo, da je svet razdeljen ne samo zemljepisno, temveč tudi politično med dva tabora, na zapadni in vzhodni tabor. Vsak izmed teh si je nadel svoj naziv: zapadni je tabor svobodnih demokracij, vzhodni pa tabor ljudskih demokracij. Pravimo mu tudi enostavno komunistični tabor. Med obema je danes neizprosna hladna vojna, ki se je nenadoma zaostrila po polomu vrhunske konference v Parizu. Prvaka obeh taborov sta v enem ZDA, v drugem Sovjetska zveza. Obe imata svoje privržence: ZDA zlasti države Atlantskega pakta, Sovjetska Rusija pa svoje satelite v Evropi. To, kar loči oba tabora, niso samo politični interesi, nego tudi ideologija, to je življenjski nazor. Komunizem namreč ni samo ena izmed strank, temveč je ideologija, neke vrste vera, ki jo s silo uveljavljajo povsod tam, kjer kom. partije zmagajo. Vsled tega je spor med obema taboroma tem ostrejši in bolj neizprosen, kajti zgodovina uči, da kjer gre za politične in ideološke kontraste, je boj vedno najhujši.

NEVTRALCI

Do danes je ostal ta boj le v mejah »hladne« vojne in je upati, da bo ostal še naprej. Toda kakor vedno, ko se dva prepirata, skuša vsakteri dobiti čim več zaveznikov. Tako je tudi danes tekma med Zahodom in Vzhodom, kdo si dobi več zaveznikov med državami. Razne izmed teh so že izbrale svoje zaveznike, druge pa žele ostati ob strani, to je žele ostati nevtralne. Ne samo to, hočejo celo stvoriti neke vrste zvezo nevtralnih držav, ki naj bi postale nekaka tretja sila na svetu med vzhodnim in zapadnim blokom. Glavne države v tem bloku nevtralcev so: Jugoslavija, Egipt, Indija ter Indonezija. O sebi trdijo, da hočejo ohraniti enako razdaljo do Vzhoda kot do Zahoda. Ravno pretekli teden, ko je Nasser obiskal Tita na Brionih, sta se domenila, da bosta še bolj uveljavila pogleđe nevtralcev v sporu med obema blokoma, ko je predsednik Tito izjavil: »Ne smemo pustiti, da se velesile igrajo z usodo človeštva.«

Poleg nevtralnih držav imamo danes tudi stranke, ki zagovarjajo nevtralnost. To se pravi, v državah zapadnih demokracij so stranke, ki zagovarjajo politiko nevtralnosti v današnji politični razdelitvi sveta. To so predvsem socialistične stranke v nekaterih državah. Med te štejemo italijanske socialiste, japonske socialiste ter levi del angleških laburistov. Te stranke trdijo, da je najbolj pametna politika za njih države lepa nevtralnost in razorožitev. Ob obisku, ki bi ga predsednik Eisenhower moral napraviti na Japonskem, smo videli, kakšno nasilno gonjo so sprožili japonski socialisti zato, da bi ne odobrili japonsko-ameriške pogodbe, in pa zato, da bi Eisenhower ne prišel v Tokio. Pravijo, da niso zoper Ameriko za Rusijo ali Kitajsko, temveč samo za nevtralno Japonsko.

RAZLOGI ZA NEVTRALNOST

Odkod nevtralnost med današnjimi državami? Jugoslavija zagovarja nevtralnost zato, ker se je skregala z Moskvo, iskreno iti z Zapadom ji pa brani njen komunizem. Zaradi tega je ostala na sredi poti. Egipt je nevtralen iz drugačnih razlogov: odtrgal se je od Zapada pod Nasserjevim vodstvom, prestal je sueško krizo in nevarnost za vojno, zato z zapadnimi demokracijami ne more; z Moskvo se pa tudi noče vezati, ker Nasser hoče vladati sam in ne s komunisti. Tako je ostal nevtralen. Skoro isti razlogi kakor Nasserju narekujejo nevtralnost Nehruju v Indiji ter Sukarnu v Indoneziji.

Zakaj pa zagovarjajo nevtralnost nekatere stranke? Predvsem so, vsaj teoretično, socialisti bili vedno nevtralci in zato zoper vojne. To je bilo že pred prvo svetovno vojno in to se ponekod ponavlja tudi danes. Vendar se zdi, da se za nevtralnostjo japonskih socialistov skrivajo komunistični manevri. Kitajska in sovjetska partija imata namreč ves interes, da Japonska ostane nevtralna. V Pekingu in Moskvi dobro vedo, da Japonska ni še godna, da bi se pridružila kom. taboru, zato žele, naj bi vsaj ostala nevtralna, kakor ZDA žele o Titu, da ostane nevtralen.

ALI JE NEVTRALNOST MODRA POLITIKA?

Nevtralnost je lahko modra politika, kadar jo narekujejo narodni interesi in ne strahopetnost. V tem zadnjem primeru namreč nevtralnost nič ne pomaga in nevtralna država postane žrtev večjega nasilneža. To se je pokazalo v prvi in drugi svetovni vojni, ko so nekatere male države v Evropi iz strahu pred Nemčijo proglasile svojo nevtralnost (Belgija, Holándska, Norveška i. dr.). Postale so neizbežna žrtev nasilja sebi in drugim v večjo škodo.

Ta izkušnja iz preteklosti bi morala tudi današnje nevtralce kaj naučiti. Ako bi v današnjem svetovnem sporu šlo samo za politične interese med velesilami, bi nevtralnost nekaterih bila na mestu in bi jih morda tudi obvarovala pred najhujšim. Toda danes imamo opraviti s skupino držav, ki so prežete z najbolj neizprosnim totalitarizmom. Ravno pred 40 leti je Lenin izdal neko brošuro, v kateri trdi, da je boj med socializmom in kapitalizmom neizprosen ter da se mora končati s končno zmago ali enega ali drugega. Komunizem m o r a torej zavojevati svet, češ da je to njegovo poslanstvo. V takem primeru, kaj pomaga nevtralnost? Spričo nasprotnika, ki je prepričan o sebi, da mora zavojevati svet, je vsaka nevtralnost samo pomoč nasilju. Nevtralnost ZDA v začetku prve in druge svetovne vojne je bila samo pomoč nemškemu nasilju, da je laže začelo vojno. Zato je danes v sporu med svobodnim svetom in komunističnim totalitarizmom vsaka nevtralnost samo pomoč komunističnemu nasilju. To velja za države in še bolj za stranke.

X Y

Konec alžirske vojne?

Z govorom po francoski televiziji pretekli teden je general De Gaulle spet spravil v ospredje alžirsko vprašanje, o katerem se že več mesecev ni veliko govorilo.

V svojem govoru je predsednik francoske republike ponovil svojo odločenost, da izvede ljudsko glasovanje o bodoči politični ureditvi Alžira; izjavil je, da predstavlja samoodločba edino možno rešitev te žalostne in zamotane alžirske tragedije. Nato je še enkrat pozval voditelje alžirskih upornikov, naj pridejo v Pariz se pogajat o ustavitvi sovražnosti. Obljubil je nadalje, da bo ljudsko glasovanje popolnoma svobodno in da se bodo Alžirci lahko odločili za katero koli rešitev; opazovalci z vsega sveta bodo lahko prisostvovali glasovanju in se lahko o tem na lastne oči prepričali.

Po sodbah političnih komentatorjev je najvažnejši oni del govora, v katerem govori, da se bodo ljudskega glasovanja lahko udeležile vse struje in stranke. Takole je dejal dobesedno: »Vse, popolnoma vse struje se bodo lahko udeležile razgovorov, na katerih se bodo določile možnosti referenduma, in vse se bodo lahko udeležile volitev in nadzorovale štetje glasov.«

Kot razvidno je De Gaulle v svojih pogojih šel tako daleč, kot še nikdar poprej, čeprav ni sprejel zahtev upornikov, ki se hočejo prej pogajati o politični ureditvi in šele potem o ustavitvi bojev. Prvič je poleg tega dal jamstva, da se bo ljudsko glasovanje lahko vršilo pod mednarodnim nadzorstvom.

Ta nepričakovana De Gaullova poteza je prijetno odjeknila v zahodnih krogih. Pa tudi med uporniki. Ti so na seji vlade v Tunizu sprejeli De Gaullovo ponudbo in v torek je poseben pooblaščenec alžirske begunske vlade odletel v Pariz, da se domeni o prihodnjem sestanku med De Gaullom in Ferhat Abbasom, predsednikom alžirske vlade. — Vsi so mnenja, da je alžirski spor, ki traja že pet let, stopil v dobo pomirjenja.

Ob dogodkih na Japonskem

Ameriški predsednik Eisenhower je zaključil svoje potovanje po deželah Daljnega Vzhoda. Njegova zadnja postaja je bila Južna Koreja, prej je pa obiskal Filipine in Formozo. Povsod so ga ljudstvo in državniki navdušeno sprejeli. Moral bi se za tri dni ustaviti tudi na Japonskem, kjer je bilo že vse pripravljeno za njegov sprejem. Toda zaradi obsežnih sovražnih demonstracij proti vladi predsednika Kišija ter visokemu ameriškemu gostu, ki jih že več tednov uprizarjajo japonski socialisti in komunisti, so morali Eisenhowerjev obisk na Japonskem v zadnjem trenutku odložiti. Za ta nenaden korak se je japonska vlada odločila po dramatični nočni seji v četrtek, ko so na ulicah kljub pozni uri še vedno vztrajali demonstranti. Ti so le nekaj ur prej vdrli v poslopje parlamenta v Tokiu, od koder jih je morala policija s silo izgnati. Pri tem se je v obilni meri poslužila solzilnih bomb; na pomoč so ji morali priskočiti še gasilci, da so vročekrvneže lahko z vodo malo »ofrišali«. V teh hudih spopadih med demonstranti in policijo sta padla en študent in ena študentka.

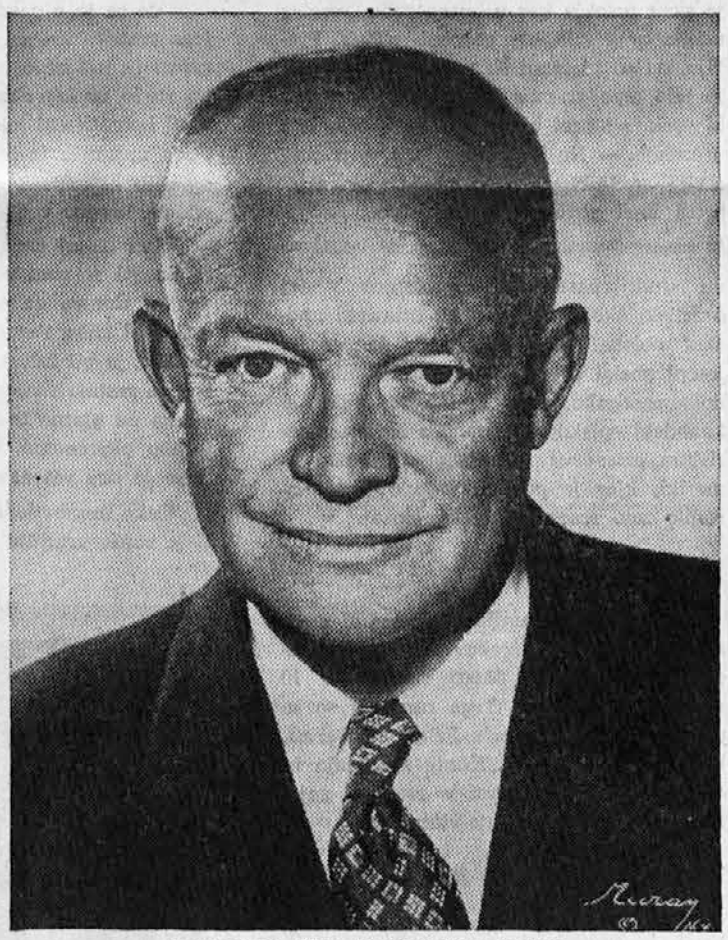

Predsednik ZDA Dwight Eisenhower

Kišijeva vlada je spričo nenadnega poslabšanja položaja sklenila Eisenhowerjev obisk odložiti, ker so ji to narekovali varnostni razlogi. Kljub temu da predstavljajo levičarji le majhen del japonskega javnega mnenja in je vlada stalno ponavljala, da nima namena popustiti nasiljem levičarjev, je sprejela to odločitev, ker se je bala za osebno varnost gosta. Na to je stalno opozarjala že več dni ameriška varnostna služba.

ODMEVI V SVETU

Novica o odložitvi obiska se je kot blisk raznesla po vsem svetu. V ZDA so se kljub neprijetnemu dogodku globoko oddahnili, ker so bili v resnih skrbeh za svojega predsednika. V Moskvi in Pekingu pa so skakali od veselja in proslavljali zmago proti ameriškim »imperialistom«. Demonstranti v Tokiu pa so v znak zadovoljstva uprizorili še večje demonstracije v upanju, da se jim bo posrečilo strmoglaviti tudi vlado in tako preprečiti, da bi stopila v veljavo ameriško-japonska obrambna pogodba. Skratka, upale so, da je prišla njih ura, toda razvoj dogodkov je pokazal drugače in razgalil v vsej luči komunistične spletke.

Ameriško - japonska varnostna pogodba je stopila avtomatično v veljavo v soboto in Kišijeva vlada je tako prestala preizkušnjo.

KAJ HOČEJO SOCIALISTI?

Dogodki na Japonskem so važni in poučni tudi za naše evropske in domače krajevne razmere, zato je potrebno jih nekoliko osvetliti ter izluščiti iz njih kar je bistvenega. Poleg tega da so bili pristen izraz obnovljene hladne vojne, katere so se komunisti poslužili, da spravijo ob ugled pri azijskih narodih Združene države Amerike ter še posebno, da ponižajo predsednika Eisenhowerja, kateremu bi radi naprtili krivdo za polom konference v Parizu, nam vsiljujejo tole vprašanje: Kaj hočejo pravzaprav japonski in z njimi vsi ostali socialisti, ko odklanjajo sodelovanje z Ameriko in se zavzemajo za neko megleno nevtralnost, o kateri sploh nimajo jasnih pojmov? Sedanja Kišijeva vlada, katero odobrava velika večina Japoncev, se zaveda komunistične nevarnosti, ki ji preti pred nosom s kitajske celine, in je zato zasnovala svojo zunanjo politiko na sodelovanju z Ameriko, s katero je sedaj tudi sklenila medsebojno obrambno pogodbo. To pa gre na živce socialistom in seveda tudi komunistom in so zato napeli vse sile, da vržejo zlepa ali zgrda Kišijevo vlado. Toda pri tem bi sami socialisti še zdaleč ne zmogli tako sovražnih in tako vztrajnih demonstracij, če bi jim ne dali roke komunisti, kateri imajo, kot zgleda, vodilno vlogo pri vseh teh neredih. Infiltrirali so se v vsa dijaška društva in sindikate ter naščuvali ljudi na ulice. Dovolj je bilo, da so socialisti samo zabrenkali na nevtralistične strune in že so komunisti bili takoj pripravljeni dati vso svojo moralno in materialno pomoč. To je na kratko bistvo dogodkov na Japonskem.

Socialisti torej, kot rečeno, ponujajo Japoncem v zameno za državno varnost pred zunanjimi napadalci nevtralnost, ki bi deželo v najkrajšem času pahnila v naročje komunizma. To pa samo dokazuje njihovo kratkovidnost in politično naivnost. Geografsko-politični položaj Japonske danes ne dovoljuje drugačne zunanje politike kot je tista, ki se naslanja na Ameriko.

Dogodki na Japonskem pa so bili take narave, da se je ob njih presojanju svet jasno ločil v dva dela. Stranke, krogi in časopisi, navadno ne povejo, kaj pravzaprav so, so se bolj ali manj odkrito postavili na stran japonske opozicije in proti ZDA. S tem so pokazali svoj pravi obraz. Bilo je prav potrebno za marsikoga.

V Ženevi kaže slabo

Na razorožitveni konferenci »desetorice« še ni prišlo do nobene razjasnitve. Nasprotno kaže vedno slabše; tudi besedni dvoboj med vzhodnimi in zahodnimi predstavniki postaja vedno ostrejši, tako da mnogi že napovedujejo polom tudi v Ženevi, če ne bo v tem tednu prišlo do kakšnega zbližanja.

Skozi ves pretekli teden so zahodni delegati proučevali in odgovarjali na zadnji sovjetski načrt, katerega so kompaktno označili za nesprejemljivega, ker ne upošteva učinkovitega in predhodnega mednarodnega nadzorstva in ker teži samo za tem, da bi se Američani umaknili iz Evrope, medtem ko bi sovjetske čete ostale le par sto kilometrov od svobodnega sveta. Če bi Zahod na to pristal, bi zahodna Evropa bila prepuščena na milost in nemilost sovjetski ekspanziji.

Sovjeti se namreč hočejo pogajati najprej o razorožitvi in šele potem o nadzorstvu, najprej o odpravi vojaških oporišč, bombnikov in atomskega orožja in šele potem o odpravi konvencionalnega orožja in oboroženih sil.

Na te predloge zahodnjaki odgovarjajo, da se je treba istočasno sporazumeti tako o razorožitvi kot o nadzorstvu, ker drugače razorožitev nima smisla. V tem oziru so izrecno vprašali sovjetskega predstavnika Zorina, če na to pristaja. Dva dni so čakali na odgovor, ki je prišel v obliki ultimata.

Čas gre naprej in na obzorju ni še videti nobenega zbližanja. Zahodnjaki čakajo na pojasnila Sovjetov, ki se jim pa izmikajo.

Maščevanje indijskih komunistov

Komunisti v zvezni indijski državi Kerala ne morejo pozabiti poraza pri zadnjih volitvah in se maščujejo na ta način, da oskrunjajo svetišča. To se je zgodilo v kraju Sorappara, kjer so razmetali posvečene hostije po tleh in razbili kip Kristusa, dočim so v mestu Granganore vdrli v cerkev med nedeljsko mašo in napadli duhovnika pri oltarju.

NAŠ TEDEN V CERKVI

26. 6. nedelja, 3. pobink.: sv. Janez in Pevel, m.
27. 6. ponedeljek: sv. Ladislav, kralj, spozn.
28. 6. torek: sv. Irenej, škof, m.
29. 6. sreda: sv. Peter in Pavel, apostola, zapovedan praznik
30. 6. četrtek: Spomin sv. Pavla, apostola
1. 7. petek (prvi): Presv. Rešnja Kri
2. 7. sobota (prva): Obiskanje Device Marije

*

SV. LADISLAV (1031-1095) izhaja iz ogrske kraljevske družine. Oče je bežal pred svojim bratom, kraljem, na Poljsko. Tam je bil tudi Ladislav rojen. Mati, Poljakinja, je bila hči vojvode Poljske. Bila je pobožna in razumna. Ladislava je krščansko vzgojila.

Razmere so se tako razvile, da je zasedel ogrski prestol Ladislav.

Prva skrb mu je bila, da je v deželi vzpostavil mir in poživil krščansko življenje. Zelo je skrbel, zatrl je grešna veseljačenja.

Moral se je bojevati z mnogimi zunanjimi sovražniki. Bog mu je naklanjal zmago na zmago.

Kako dragocena je krščanska vzgoja. Koliko božjega blagoslova prejema za svojo deželo — krščansko veren in pobožen vladar!

3. nedelja po Binkoštih

Sv. maša govori predvsem o hudiču, grehu, božjem usmiljenju in pokori. Vse to je resnično: bivanje, kroženje in prežanje hudega duha; greh, ki žali Boga; božje usmiljenje, ki je veliko; in pokora, ki je vsakemu grešniku potrebna. Sv. maša nam nudi med drugim tele dragocene nauke:

1. *Naš nasprotnik hudič hodi okrog in išče, koga bi požrl.* Sv. Peter nas v božjem imenu svari: »Preljubi!... Trezni bodite in čujte; vaš nasprotnik hudič hodi okrog kakor rjoveč lev in išče, koga bi požrl. Ustavite se mu trdni v veri in vedite, da so vaši bratje po svetu v istem trpljenju.« Zli duhovi niso, žal, izmišljena, temveč resnična bitja, ki so stalno na delu. Venomer prežijo na ljudi, povsod jih lovijo in hlastno iščejo človeške žrtve. Te so jim najdražji plen. Na žalost imajo danes hudi duhovi zaradi človeške nevere in moralne pokvarjenosti veliko uspehov in veliko zmag, preveč uspehov in preveč zmag. Upajmo, da to stanje ne bo dolgo trajalo! Pojdimo na delo, pojdimo na duhovni boj! Borimo se z vsemi močmi zoper satana, zoper peklenske sile, zoper njihovo delo in moč! Ta boj je naša dolžnost. Borimo se predvsem z molitvijo, s svetostjo življenja, pa tudi z drugimi nadnaravnimi in naravnimi poštenimi sredstvi!

2. *Hudič želi grehe in pogubo, dobri Bog pa spreobrnjenje, pokoro in večno življenje.* Satan ima vedno podle namene. Njegov program je, krasti Bogu čast, skušati ljudi, zvabiti jih v greh in tako za vedno pogubiti. Satan, ki je hudoben in pokvarjen, strastno in neugnano želi človeške grehe in našo večno pogubo, našo večno smrt, našo večno nesrečo. Dobri Bog pa želi naše spreobrnjenje, našo pokoro in večno življenje, večno srečo in večno blaženost. On nam hoče dobro. Bog želi dobro vsem ljudem, tudi največjim grešnikom tega sveta. Nikogar ne bi rad pogubil, nikogar kaznoval. Vse bi rad spreobrnil, vse posvetil in vse za vedno osrečil. Poslušajmo Boga, ubogajmo Boga!

3. *Opustimo grehe, ki žalijo Boga in posvetimo se!* Stvarnik je dober, usmiljen in ljubezniv. On je naš najboljši Oče in vse ljubezni vreden. On zasluži našo dobroto, ponižnost, ubogljivost, ljubezen, hvalo in zvestobo. On tudi vse to želi in zahteva. Naši grehi ga žalijo in bolijo. Še nas, ki smo grešni in nepopolni, zelo boli človeška hudobija in grehote, ki imajo svoj glavni izvor v peklu. — Živimo ne po navdihih in vodstvu hudiča, temveč Svetega Duha!

PRAZNIK SV. REŠNJEGA TELESA

V RIMU

Na Telovo se po vseh katoliških deželah prirejajo slovesne procesije z Najsvetejšim. Letos je bila taka procesija izredno slovesna v Rimu, kjer se je je udeležil tudi sv. oče. Procesija se je razvila iz svetišča na Ara coeli, to je iz Marijine bazilike na Kapitolu, ter se preko trga Venezia in ulice dei Fori Imperiali razvila do trga pri Koloseju. Tu je bil pod Konštantinovim slavolokom zgrajen oltar, kamor so položili Najsvetejše. Nato je sv. oče dal z njim trojni blagoslov. Po blagoslovu je papež imel tudi nagovor.

Procesije so se udeležili zastopniki mestne občine in vlade poleg moških katoliških organizacij in rimske duhovščine ter bogoslovnih zavodov.

V VARŠAVI

Druga izredna procesija se je vršila v Varšavi. Tu je procesijo vodil kardinal Višinski. Udeležba ljudstva je bila ogromna; pravijo, da je bilo navzočih nad 300 tisoč ljudi. Čeprav je Telovo v komunističnih državah delavnik, so bile kljub temu povsod zaprte trgovine, koder je šla procesija.

V TRSTU

Tudi Tržačani so pripravili zelo lepo procesijo evharističnemu Jezusu. Spremljali so ga v lepem številu od cerkve Novega sv. Antona na grad sv. Justa, kjer je bil blagoslov na prostem. Toda letos je pri procesiji bil odsoten škof msgr. Santin. Bolezen ga je priklenila na posteljo, zato je procesijo vodil stolni prošt msgr. Salvadori. Ob sklepu procesije je pa želel škof kljub temu biti prisoten in je zato msgr. Salvadori prebral škofov nagovor Tržačanom.

V GORICI

Gorica ni nikoli kazala kake izredne podjetnosti pri procesijah. Tudi letošnja procesija na praznik sv. Rešnjega Telesa je sicer potekla kar v lepem redu, vendar udeležba ni bila kaj posebno obilna. Pravijo, da so meščani šli ven na deželo, ker je bilo lepo vreme. Toda na tak praznik bi vsakdo moral biti doma in se udeležiti procesije. — Na Travniku, kjer se je procesija zaključila, je nadškof msgr. Ambrosi imel govor o duhovništvu.

PODOBA SVETOGORSKE M. B.

POSKODOVANA PODOBA SVETOGORSKE M. B.

Milostno podobo svetogorske M. B. pozna gotovo vsak Primorec in verjetno tudi vsak Slovenec. Umetnostni kritiki trdijo, da je podoba lepo umetniško delo beneške šole. Vernega človeka pa ne zanima, ali je podoba svetogorske M. B. umetniško delo, vesel je, da je to lepa podoba in da je Marija mnogim, ki so ob tej podobi molili, izprosila številnih milosti. Ima pa podoba zelo razgibano zgodovino za sabo.

Svetogorskemu svetišču jo je daroval beneški patriarh M. Grimmani že kmalu po letu 1544, ko so se začela romanja na Skalnico. Tu je doživela podoba vesele in bridke dneve. Vesel dan je bil 6. junij 1717, ko so jo na slovesen način kronali pred 30 tisoč verniki na goriškem Travniku. V spomin na ta dogodek je papež Benedikt XIV. ukazal, da se mora po vsem oglejskem patriarhatu vsako leto 3. nedeljo po binkoštih obhajati praznik kronanja svetogorske M. B. Danes se ta praznik obhaja na soboto pred 3. pobinkoštno nedeljo, ki se imenuje kronanca.

Tudi pozneje je bilo več veselih dni za svetogorsko podobo, predvsem ko se je trikrat zopet vrnila na Sv. goro, potem ko jo je morala prej zapustiti: prvič na prvo nedeljo v oktobru 1793, ko so po smrti cesarja Jožefa II. zopet obnovili svetogorsko božjo pot; potem 2. oktobra 1922, ko se je milostna podoba vrnila na Sv. goro po končani prvi svetovni vojni; tretjič pa 8. aprila 1951, ko se je prenovljena in popravljena podoba vrnila zopet na svoj dom po čudnih dogodivščinah druge svetovne vojne.

Če se je z veseljem vračala, so bili bridki tisti trenutki, ko je morala iz svojega svetišča vstran. N. pr. 8. jan. 1786, ko so svetogorsko svetišče na ukaz Jožefa II. zaprli in milostno podobo prenesli v solkansko župno cerkev; nato 25. maja 1915, ko so jo ob izbruhu vojne med Italijo in Avstrijo prenesli v Ljubljano. Med vojnimi homatijami leta 1943 so jo zopet prenesli na varnejši kraj v goriško stolnico. Toda najhujše je bilo zanjo, ko so jo na prvo soboto v juniju (7. junija) ponoči ugrabili in odnesli neznanci. Pozneje se je izkazalo, da so bili to ljudje iz komunističnih krogov v Gorici.

Čez nekaj časa se je zvedelo, da se podoba hrani v Rimu v Vatikanu. Toda ti glasovi so tudi poročali, da je podoba pokvarjena. Kje so jo hranili njeni »čuvarji«? Gotovo na vlažnem kraju, da se je barva odluščila z lesa, kot priča tudi priloženi kliše. Pater Hugo Gren, OFM, ki je v Vatikanu dobil v oskrbo svetogorsko podobo, je bil žalosten ob pogledu nanjo. Ali jo bo mogoče popraviti? V vatikanski šoli za restavriranje starih podob so šli na delo. S potrpežljivostjo so prenesli barvo z lesa na platno in popravili, kar je bilo pokvarjenega in odpadlega. Njih delo je uspelo popolnoma. Milostna podoba je zopet zablestela v vsej prvotni lepoti. Podoba je bila rešena!

Tako prenovljeno in na platno preneseno so jo vrnili na Sv. goro 8. aprila 1951. Tam zopet kraljuje s svojega trona kakor prej.

RESTAVRIRANA PODOBA SVETOGORSKE M. B.

Centralna komisija za vesoljni koncil

Kot smo že poročali, je sv. oče ustanovil posebno Osrednjo komisijo, ki naj vodi in nadzira vse podrobno delo ostalih komisij za vesoljni koncil. Zadnji teden je sv. oče že imenoval člane te komisije. Poleg predsednikov drugih komisij so njeni člani še številni kardinali, škofje in nadškofje. Sestavljena je tako, da so v njej zastopniki škofov celega sveta. Predvsem so zastopani predsedniki posameznih narodnih škofovskih konferenc. Za Jugoslavijo n. pr. predsednik jugoslovanske škofovske konference nadškof msgr. Ujčič, za Poljsko kardinal Višinski itd. Kjer nimajo škofovskih konferenc, je sv. oče poklical v komisijo druge škofe, ki se odlikujejo po znanju ali časti. Tako, poudarja Osserv. Rom., se že tej Osrednji komisiji kaže vesoljnost cerkvenega zbora, ker so v njej zastopniki škofov celega sveta.

Pšenica za hostije

Nemška kmečka katoliška mladina je zbrala pšenično zrnje, iz katerega moke bodo napravili hostije za dni evharističnega mednarodnega kongresa v Münchenu. Pšenično zrnje je blagoslovil nadškof iz Friburga v Breisgau.

Velikanski ljudski misijon v Buenos Airesu

Argentinska obhaja letos 150-letnico svoje neodvisnosti. Poleg raznih svetnih proslav bodo to obletnico obhajali tudi z velikim ljudskim misijonom v Buenos Airesu. Misijon bo v mesecu septembru in oktobru letos. Se pa nanj že pripravljajo. Taka priprava je bila velika procesija iz Buenos Airesa na božjo pot v Lujan v preteklem mesecu maju. Udeležba pri procesiji je bila ogromna.

Buenosaireški misijon bo nekaj velikanskega. Zajel bo istočasno celo mesto Buenos Aires in njegovo okolico do 30 km daleč. Računajo, da bo misijon poslušalo 7 milijonov vernikov. Istočasno bodo pridigali v 285 župnijah; misijonarjev bo 2.500. Prišli bodo tudi od zunaj, med njimi sloviti msgr. Sheen iz New Yorka. Istočasno bo 600 nun obiskovalo družine, da napravijo versko statistiko mesta. Obiskale bodo 300 tisoč družin.

Minister v sporu zaradi filmov

Italijanski minister za turizem in predstave Tupini je naslovil na zvezo ital. filmskih producentov pismo, v katerem ostro graja sedanjo ital. filmsko proizvodnjo, češ da je vedno bolj nemoralna in prostaška. Zagrozil je, da ne bo dal dovoljenja za predvajanje onim filmom, ki ne bodo v tem oziru boljši. Ministrovo pismo je izzvalo ostro ogorčenje prizadetih, vendar mu mi navadni državljani moramo dati prav. Državne oblasti morajo bolj zaščititi moralno življenje državljanov. Če hoče kdo gledati in uživati pornografske slike, naj si kupi take časopise, ne pa da take slike vsem ponujajo v kinodvoranah in zlasti po reklamnih deskah, če želimo ali ne. Če mora biti svoboda, naj bo za vse, tudi za nas, ki nesramnih slik in filmov ne maramo. Zato moramo vsi verni državljani podpreti ministra Tupinija v njegovem nastopu.

Kardinal Montini se je vrnil

Milanski nadškof kardinal Montini je bil na potovanju v Severni Ameriki, kjer je skupno z Eisenhowerjem prejel diplomo častnega doktorja katoliške univerze Notre Dame v Indiana, ki jo vodijo redovniki Kongregacije svetega Križa. Ustavil se je tudi med italijansko kolonijo v New Yorku. Nato je odpotoval naprej v Brazilijo, kamor ga je povabil predsednik brazilske republike Kubitschek, da si ogleda novo prestolnico ter druga velika mesta. — Sedaj se je vrnil zopet v Milan.

Cerkev v Kanadi za Cerkev v Braziliji

Zanimanje cerkvene hierarhije v Kanadi za življenje Cerkve na južnoameriškem kontinentu je zelo velika. Tako je nadškof iz Ottawe sprejel povabilo škofa iz Marilia v Braziliji, da pride za tri tedne na študij pastoralnih problemov v tej brazilski škofiji. Posebej bo ottawski nadškof obiskal tiste župnije, v katere bo jeseni poslal prve tri svoje duhovnike na dušnopastirsko delo. Znano je, kako si kanadski episkopat skupno s severnoameriškim prizadeva za apostolat v Južni Ameriki, kjer je pomanjkanje duhovnikov rodilo zelo resen in težek položaj.

Vojaki v Lurdu

V prvi polovici junija se je vršilo mednarodno romanje vojakov v Lurd, katerega se je udeležilo 40.000 vojakov iz 10 različnih narodnosti. Tega romanja so se udeležili tudi kardinali Feltin iz Pariza, Wendel iz Münchena, König z Dunaja in Alfrink iz Utrechta: vsi v svojstvu vojaških škofov v svojih deželah.

Televizija v službi krščanske dobrodelnosti

V Kolumbiji so prve minute televizijskega programa posvečene krščanski dobrodelnosti. Pater Herreros predstavi vsako jutro poslušalcem, oziroma gledalcem posebno pereče primere krščanskega usmiljenja, opiše slučaj, predloži rešitev. Na koncu pa pravi: »Ljubezen, kakor nas jo je naučil Kristus, je najbolj vzvišena manifestacija ljubezni do Boga.« Uspeh tega vsakodnevnega kratkega programa je izredno velik: od vseh strani prihajajo podpore v denarju, živilih, obleki za reveže in potrebne, katere je pater predstavil gledalcem televizije. Toliko dobiva za reveže, da je moral ustanoviti posebno podporno društvo, ki skrbi za pravično razdelitev darov.

Molitev za neodvisni Kongo

Andrej Lefevbre, škof mesta Kikwit, je v posebnem pastirskem pismu naročil svojim vernikom posebno goroče molitve ob priliki neodvisnosti Belgijskega Konga. Škof poudarja misel, kako Cerkev vedno v odločilnih trenutkih človekovega življenja poziva k molitvi in klicanju božjega razsvetljenja. Verniki naj bi ob odločilnem trenutku za njihovo domovino posebej prosili Boga blagoslova in milosti, svobode in miru ter medsebojne ljubezni, ki je pogoj resničnega duhovnega blagostanja države. — Kongo bo postal neodvisna država 30. junija.

STANKO VUK:

Madona sclava

Na jesen se z brinjevkami povrnem na domačo prst, da mi tiha in trpka ko Veronikin prt leže v prsi z otožnostjo svojih praznih vinogradov, z grenčastim okusom svojega vina.

Ko sem se to pot vračal, sta sedeli v vlaku dve stari ženici, prva s črno, druga z zeleno ruto; pogovarjali sta se po furlansko o božjih poteh in ona z zeleno ruto je rekla tej v črni:

»Na Sveto goro pojdemo v nedeljo.«

»Kam?« se je skoro razhudila ona s črno ruto. »Na Sveto goro? K Madoni sclavi! Raje po kolenih k furlanski Materi božji na Barban.«

Čujte: nikdar nisem rad hodil na Sveto goro. Gola je in pusta, tam ni snega, ni gorskega mahu, ni korit z mrzlo vodo. Pastirji, ki se zbirajo okoli romarskih cerkvá s svojimi ognji in čredami ko okoli jaslic, so že davno odšli; nič ni tam, kar bi me spominjalo na romanje.

A sedaj pojdem. Sedaj ko vem, da je Madona sclava in da je zaradi tega Furlani nimajo radi.

November je, veter in dež: pot bo trda, a vzdignil se bom pozno v jesenski noči in pojdem, da ji poljubim rob sramotenega plašča.

STANKO VUK:

Zemlja na zahodu

Med drugo svetovno vojno se je v Trstu zgodil zločin, ki je tudi v tistih dneh, ko smo bili vajeni vsemu slabemu, zbudil pozornost in ogorčenje: časopisi in radio so prinesli vest, da so neznanci v prvih večernih urah ustrelili na njegovem stanovanju v Trstu Stanka Vuka in njegovo ženo Danico. Dobro se še spominjam, kako smo ob tej novici ostrmeli in se spraševali: Kdo? Čemu?

Na ta vprašanja še danes nihče ne ve odgovora. Zločin je ostal slej ko prej nepojasnjen. Eno dejstvo pa je danes gotovo: s Stankom Vukom smo izgubili Primorci pristnega pesnika in pisatelja, ki je našo primorsko zemljo in naše primorsko ljudstvo ljubil; iz tega ljudstva je kot pesnik črpal motive in izraze, kot pisatelj pa je to ljudstvo opisoval in upodabljal v onih težkih časih boja za narodni obstanek od leta 1930 do 1940. V tem desetletju je namreč Stanko Vuk dorastel in se kot pesnik in pisatelj udejstvoval. Svojih stvaritev ni mogel objavljati doma, saj nismo imeli ne revije ne časopisa. Zato je le malokatera drobtinica izšla tu na Primorskem. Poiskal si je vsled tega pot v ljubljanske revije in zlasti v Dom in svet. Tu je objavil večino svojih pesmi in tudi proze. Prav zato ker so Vukove pesmi in črtice izhajale v Ljubljani, ga je med nami Primorci poznal kot pesnika in pisatelja le ožji krog znancev, širši javnosti je na Primorskem ostal neznan. Kot študentje in bogoslovci smo se tu in tam zlasti ob počitnicah zbirali na Sv. Višarjah ali kje drugje, posebno pri župniku Štefanu Tonkliju v Brestovici, da smo si to in ono povedali in prebrali. Štefan Tonkli je bil pesnik, Venceslav Sejavec je je podpisoval, zato je bil med našimi tedanjimi mentorji najbolj razgledan v pesništvu, posebno v sodobnem pesništvu. Ta nas je tudi seznanil s tedanjo pesmijo Stanka Vuka. Vukove proze pa skoro nismo poznali, tudi tisti ne, ki smo se za slovensko slovstvo bolj zanimali. Tako daleč smo tedaj primorski Slovenci živeli od kulturnega življenja v Sloveniji! Zato je bilo za mnoge Vukove sorojake in sorstnike kakor razodetje novega pesnika in pisatelja, ko je izšla njegova zbirka pesmi in proze z naslovom »Zemlja na zahodu«. Izdala jo je založba Lipa v Kopru. Skrbeli sta oskrbela Milko Matičetov, Vukov osebni prijatelj in literarni »soborec« v tistih let, ter Lino Legiša, ki je napisal uvod. Zbirki se pozna, da jo je uredila prijateljska roka. Iz pietete do pokojnega prijatelja sta Matičetov in Legiša poiskala ne samo že objavljene tekste, temveč precej tudi še nikjer objavljenega gradiva. Med to štejemo poleg nekaterih pesmi in črtic tudi cel zadnji del »Pisma ženi in očetu«. Urednika sta s to knjigo postavila spomenik ne samo pokojnemu prijatelju, temveč tudi vsemu tistemu, kar je primorska slovenska mladina snovala v onih časih, ko se je v najbolj skromnih razmerah urila v pisateljevanju in pesnikovanju, se navduševala za narodne svetinje in se pripravljala, da je pozneje, po letu 1943, stopila na plan in zavzela svoje mesto pri narodnem in kulturnem preporodu Primorske. Ob pogledu Vukovega življenja in umetniškega razvoja se urednik Lino Legiša dotakne tudi splošnih političnih in kulturnih razmer pri nas pod fašizmom. Povečini je objektiven, vendar na račun nekaterih protikomunističnih oseb med tedanjimi Primorci tudi krivičen. Ponavlja nekatere ustaljene obtožbe, n. pr. na račun dr. Janka Kralja, ki ga ne držijo. Kljub temu se uvod lepo bere in bralca zagrabi s svojo toplino, posebno še tistega, ki je opisane čase sam preživljal.

Drugi in tretji del vsebujeta pesmi in prozo pok. Stana Vuka. O umetniški vrednosti teh pesmi so se izrekli poklicni kritiki, ko so pesmi izhajale, in sedaj, ko so bile ponatisnjene. V časih, ko so nastale, so bile to moderne pesmi, ki pričajo o pesniški nadarjenosti Stana Vuka, zlasti o liričnosti njegove narave, ki se ličnega razpoloženja ne more otresti tudi v prozi ne. Vsebinsko so to pesmi, ki jih je navdihnila zlasti ljubezen do narave in do ljubljene »zemlje na zahodu« ob sovodju Soče in Vipave. Tej zemlji je Vuk posvetil tudi večji del proze. Ljudje, ki jih opisuje, so njegovi rojaki Mirenci, čevljarji, dninarji, večni pohajači in brezposelni, Kraševci, Brici. Vsi ti so mu bili najbližji, ker je sredi med njimi živel in jih zato najbolj poznal. Za tedanji rod mladih študentov na Primorskem je značilna velika ljubezen do narodopisja. Med temi je prvačil ravno Matičetov, ki si je pozneje narodopisje izbral za svoj življenjski poklic. Hodili so takrat študentje med ljudstvo po Krasu, Brdih, Beneški Sloveniji. Poslušali so stare ljudi in njih modrost ter se ob njej opajali. Vuk se je v stare legende in izročila tako vživel, da so iz njih nastale nekatere njegove najboljše stvari v prozi.

Poleg tega je bil Stanko Vuk tudi veren fant. Vernost je zato tretji glavni navdih njegovih umetnin. Kaže se povsod, posebno še v pesniškem ciklu Križev pot ter v nekaterih legendah, pa tudi v pismih ženi. Morda je bila prav vernost Stana Vuka kriva, da je izdajo zbirke Zemlja na zahodu morala čakati na izid pet let. Kakorkoli, danes jo imamo, imamo jo kot lepo knjigo, ki govori o naši primorski zemlji in ljudeh in je zato res »naša« kot malokatera druga.

Kazimir Humar

Pesem si osvaja svet

S prireditve slovenske gimnazije v Celovcu

Dijaki slovenske gimnazije v Celovcu so ob zaključku tekočega šolskega leta priredili v veliki dvorani Glasbenega doma pester pevski koncert. Kdor je prej pogledal spored, se je morda ustrašil, da bo to dolgočasna revija istih pevcev in zborov, ki bodo pač zapeli, kakor so se naučili. Toda tokrat je bila taka misel napak. Pevski koncert dijakov je obsegal dva dela. Prvi del je obsegal pesmi raznih narodov: nemške, angleške, češke, hrvatske, slovenske, ruske in italijanske. Za zaključek prvega dela je bila Mozartova: Bona nox. Izvajanje prvega dela je bilo silno pestro. Peli so oktet, deški zbor, moški zbor in mešani zbor. Slovaško pesem Košilka bielena in makedonsko Bolen mi leži je pobarval s čistim bariton solom prof. Feinig. Nadvse lepa je bila Mozartova Bona nox, ki je izvenela med srca vseh navzočih.

Drugi del koncerta pa je obsegal slovenske pesmi, ki jih je zopet pel deški zbor, dekliški zbor, solist, mladinski zbor, moški zbor in mešani zbor. Vmes pa so nekatere spremljali s klavirsko spremljavo. Posebno točko sta pripravila dijaka na klavirju in z vijolino. Najtežja z domačega sporeda je menda bila Aljaževa Zakipi duša, kjer je zopet zvonki bariton prevzel vso dvorano.

Gotovo je bil ta nastop izreden dogodek v zgodovini Državne realne gimnazije in gimnazije za Slovence na Koroškem. Slovenska gimnazija v Celovcu je še mlada ustanova. Ima šele pet razredov, toda strnjenost in povezanost med dijaki, profesorji in starši ji daje poroštvo za bodočnost. Mladi fantje in dekleta, ki tako samozavestno stopajo pred kritično publiko, imajo v sebi kal zavesti, da bo iz njih izšel novi rod, rod, ki bo prevzel brambo pravic narodne manjšine, kateri pripadajo.

Ravnatelj dr. Tišler je spočetka pozdravil navzoče, predvsem predstavnike oblasti, deželnega glavarja Wedenika, državnega poslanca Weissa, prelata dr. Blumla, jug. gen. konzula Trampuža, in druge. Posebnost, ki jo je bilo opaziti na tej prireditvi, je bila ta, da so se koncerta udeležili sam deželni glavar in državni poslanec ljudske stranke. Kaj takega bi v Trstu ali Gorici zastonj pričakovali. Tu redko vidimo predstavnike šolskega skrbništva za šolstvo, da o drugih niti ne govorimo. Od Slovencev pa je bilo navzoče vse. Predsednik nar. sveta dr. Inzko, celotni profesorski zbor, številni kulturni delavci, duhoščina in ljudje od Podjune do Žile.

Težo programa in vso skrb je vodil profesor petja dr. Czigan Franc. V njem se vidi, da ni le profesor petja ampak da je pedagog. Disciplina, s katero je obvladal okoli sto grl močan zbor, je bila nekaj izrednega. Pri tem moramo vedeti, da je to bila mladina, da zborno petje ne spada v šolski program in da je večina pela morda prvič na odru pred publiko. Za to svojo težko nalogo so pevovodjo nagradili s prisrčnim priznanjem vsi navzoči, zlasti še, ko mu je ob koncu ravnatelj gimnazije izročil v priznanje šopek rož. Šopek rož so prav tako dobili dijaki in dijakinje in sicer po eden za vse. Posebno prisrčno je bilo tudi priznanje mlademu profesorju dr. Feinigu, ki je s svojim baritonom stopil med te mlade pevce in z njimi zapel. S tem je pokazal, kako je tesno povezan z dijaki tudi izven šole.

Vse pevske točke je povezoval slovensko in nemško prof. Inzko. Ob koncu se je ravnatelj vsem zahvalil z ugotovitvijo, da je uspešna prireditev, polna dvorana in priznanje, ki so ga bili izvajalci deležni, polno priznanje slovenski gimnaziji. **Š.**

IZ ŽIVLJENJA NAŠIH LJUDI

Novi doktorji

Dne 11. junija sta na univerzi v Berkeleyu (Kalifornija - ZDA) promovirala sinova goriškega rojaka dr. Ravnika, starejši, Anton, za zdravnika, mlajši, Aleš, za farmacevta.

Oba sta prva Slovenca, ki sta, odkar obstoji slovenska kolonija v S. Franciscu, dosegla to visoko čast. Tu je namreč število študentov na medicinski in farmacevtski fakulteti strogo omejeno, in med pet tisoč promoviranci je bilo le 79 zdravnikov in 75 farmacevtov.

Oba nova doktorja sta študirala na goriški slovenski gimnaziji in se vključila v vrste katoliškega dijaštva. S svojim uspehom na univerzi sta visoko dvignila ugled goriške gimnazije in katoliške organizacije v svetu, saj se za omejeno število mest na teh dveh fakultetah, 80 na medicinski, 75 na farmacevtski, vsako leto poteguje na tisoče študentov.

Mladima promovirancema, ki nista kot mnogi drugi utonila v tujem blesku in sta ostala zvesta svojemu narodu, naše najiskrenejše čestitke.

Dve šolski nesreči v Jugoslaviji

Kot je običaj, prirejajo šole ob zaključku šolskega leta ekskurzije v razne kraje. Tudi letos so številne šole v Jugoslaviji šle na šolske izlete; dva pa sta se končala zelo tragično. Prva nesreča se je zgodila v Šabcu v Srbiji. Dijaki so se šli s svojim profesorjem kopat. V vodi so dijaki zašli v vrtince in šest se jih je utonilo. — Druga slična nesreča se je pa pripetila komaj kak dan pozneje v Petišovcih v Prekmurju. Tudi tam so otroci na šolskem izletu šli v vodo s čolnom. Ta se je prevrnil in pet otrok je utonilo. — Nesreča ne spi.

Mednarodna razstava motorjev v Ljubljani

V prestolnici Slovenije so odprli mednarodno razstavo motornih vozil. Razstavljajo tuje in domače tvrdke. Razstavni prostor je v Gospodarskem razstavišču. Obisk je zelo lep, ker motorizacija napreduje tudi v Jugoslaviji in posebno še v Sloveniji, kjer pride na osebo daleko največje število osebnih avtomobilov in motorjev v celi državi. Domače tvrdke častno tekmujejo s tujimi. Najlepše izdelke je razstavila ljubljanska »Avtomontaža«.

Slovenska filharmonija v Celovcu

V okviru kulturnih izmenjav med Avstrijo in Jugoslavijo je nastopila v Celovcu Slovenska filharmonija. Nastop je bil v ponedeljek 13. jun. Predvajali so originalno skladbo slov. komponista Sinfonietto Uroša Kreka, Chopinov klavirski koncert v e-molu ter Šoštakovičevo VI. simfonijo. Med solisti je pel Aci Bertoncelj.

Po Nasserjevem obisku v Jugoslaviji

Več kot teden dni se je mudil na obisku v Jugoslaviji egiptovski voditelj Nasser. Največ časa se je ustavil na Brionih, kjer tudi to poletje biva jugoslovanski predsednik Tito. Tam sta Nasser in Tito imela več razgovorov politične in gospodarske vsebine. Med razgovori sta se za nekaj dni podala na pot po Hrvatski in Sloveniji. Obiskala sta Dalmacijo, Plitvička jezera, Zagreb, Ljubljano, Bled ter se preko Vršiča in Soške doline vrnila na Brione. Ustavila sta se tudi v Novi Gorici in od tam preko žične ograje gledala v Italijo. Razgovori med obema državnikoma so imeli za cilj poglobiti politično in gospodarsko sodelovanje med Egiptom in Jugoslavijo ter obenem dati novega zagona bloku nevtralnih držav. O tem priča tudi zaključno poročilo o razgovorih, ki so ga izdali v ponedeljek.

Ta neodvisna politika Jugoslavije pa ne gre nič v račun ostalim kom. partijam. Zato so v Bukarešti, kjer se vrši kongres romunske kom. partije, silno napadli Tita in jugoslovanski komunizem. Na tem kongresu je navzoč tudi Hruščev, ki je v Bukarešto sklical vse svoje podložne voditelje mednarodnega komunizma. Zato je napad na Tita od strani tajnika romunske partije Deja tem bolj značilen, saj je nekako uraden napad vseh partij.

Čeprav druge partije smatrajo Tita za deviacionista in nepravega komunista, vedo jugoslovanski narodi, da je Tito vendarle komunist in da so zato v vedno večji meri deležni vseh »dobrot«, ki jih komunizem prinaša narodom. Med temi dobrotami je zlasti pomanjkanje osebne svobode in zatiranje verskega čustvovanja v mladini, poleg kolektivizacije, ki nevzdržno napreduje v vsej državi.

Radio Trst A

Teden: od 26. junija do 2. julija 1960

Nedelja: 9.00 Kmetijska oddaja. — 9.30 Slovenski narodni motivi. — 10.00 Prenos sv. maše iz stolnice sv. Justa. — 12.00 Vera in naš čas. 15.00 Folklorni ansambel »Srečko Dražil«. — 16.00 Schumann: Simfonične etude, op. 13. — 18.30 Slovenske zborovske pesmi. — 21.00 Pesniki in njih stvaritve: (76) »Milan Rakič«.

Ponedeljek: 14.30 Teden v svetu. — 18.00 Oddaja za najmlajše: »Mogočni prstan«, pravljica v treh delih - III. del; igrajo člani RO. — 19.00 Utrinki iz znanosti in tehnike. — 20.30 Verdi: »La Traviata«.

Torek: 18.00 Radijska univerza - Tone Penko: Strupi, mamila in nasladila: (8) »Strupene gobe«. — 18.10 Beethoven: Simfonia št. 5. — 18.45 Vokalni kvartet »Večernica«. — 19.00 Šola in vzgoja: Ivan Theuerschuh: »Naše šolske razstave«. — 22.00 Umetnost in življenje: »Nagrajenci XXX. umetnostne bienale v Benetkah«. — 22.15 Grbčevi, Boštjančičevi in Merkujevi samospevi.

Sreda: 8.30 Iz slovenske pesmarice. — 9.00 Grieg: Sonata za klavir in čelo. — 10.00 Prenos maše iz stolnice sv. Justa. — 11.30 Oddaja za najmlajše: »Veseli avtostop«. — 14.30 Vaški kvintet »Veseli planšarji«. — 15.00 Fauré: »Pelleas et Melisande«. — 16.00 Chopin: Štiri mazurke. — 17.00 De Falla: Triogelnik, baletna suita. — 18.00 Novela: Ksaver Meško: »Poglavje o Mimici«. — 18.20 Saint-Saëns: Koncert v h-molu. — 19.00 Zdravstvena oddaja. — 21.00 »Resnica«, igra v 3 dejanjih, igrajo člani Radijskega odra.

Četrtek: 18.00 Radijska univerza: Ivan Artač: Razvoj Evrope. — 18.10 Koncert čelista Artura Bonuccija in pianista Renata Josija. — 18.35 Slovenske vokalne zasedbe. — 19.00 Širimo obzorja: Saša Rudolf: Odkrili smo prvine. — 21.00 Obletnica tedna: »Desetletnica napada na Južno Korejo«. — 21.15 Simfonični koncert orkestra Tržaške Filharmonije, ki ga vodi Lorin Maazel. - V odmoru (približno ob 22.00 uri) Iz sodobne književnosti: Vasco Pratolini in njegova knjiga »Šal«.

Petek: 18.00 Vloga propagande v zgodovini človeštva. — 18.10 Čajkovski: Simfonija št. 4. — 19.00 Sestanek s poslušalkami. — 21.00 Umetnost in prireditve v Trstu. — 2.00 Znanost in tehnika: »Novi postopki za konzerviranje sadja«. — 22.15 Koncert sopranistke Nade Zrimšek.

Sobota: 15.00 Koncert operne glasbe. — 16.00 Dante Alighieri: Božanska komedija-Vice. Prevod Alojzij Gradnik. — 18.00 Gospodarski in socialni dvig italijanskega Juga. — 18.30 Slovenske instrumentalne zasedbe. — 19.00 Pisani balončki. — 20.40 Zbor »Emil Adamič«. — 21.00 »Gospod, ki je iskal pokoja«, radijska burka v enem dejanju. Igrajo člani R.O. — 22.00 Liszt: Preludij.

Vohun iz Vatikana 8

Po spisu o. Petra Leonija
prir. Mariza Perat

Srečanje z rdečimi

Na ljubo resnici moram povedati, da je bil prvi občutek, ki smo ga imeli tisto jutro, ko smo zagledali v mestu rdeče in je po tolikih nevarnostih zapet bil mir, občutek olajšanja. Strah, da bi nas kdo napadel, se je zdaj skoro popolnoma umaknil.

Pri maši, ki sem jo na Veliko noč daroval v francoski cerkvi ob prisotnosti lepega števila vernikov, sem pozval vse navzoče, naj se skupno zahvalijo vstalemu Kristusu, da smo vsi srečno preživeli nevarnosti prejšnjih dni.

Prvega vojaka iz rdeče armade, ki sem ga videl, sem srečal v cerkvi. Bil je tam ob uri, ko ni bilo nikogar zraven in je bila cerkev prazna. Videl sem ga, kako je vstopil. Vse na njem je izdajalo človeka, ki je iz gole radovednosti stopil v cerkev. Pogledal je malo okrog sebe in, ko me je uzrl, je stopil do mene rekoč: »Kakšna cerkev je to?« — »Katoliška,« sem mu odvrnil. Tedaj je segel v žep, privlekel na dan bankovec za tri rublje ter mi ga dal s prošnjo, da bi ga Bog še v naprej varoval pred nevarnostmi na fronti. Bil je to prvi dar v ruskem denarju, ki sem ga dobil za katoliško cerkev.

Na Belo nedeljo je nato v župni cerkvi bila slovesna sv. maša. Ljudi je bilo ogromno. Zdelo se je, kot da bi sedaj hoteli nadoknaditi vse, kar so zamudili na Veliko noč.

Slutnje

Prvi vtisi so torej bili še nekam dobri, toda kmalu so se začele javljati prve neprijetnosti. Poleg tega je bilo malo priporočljivo tudi to, da so več dni pustili ležati na prostem trupla na pol ožganih ljudi, ki so jih dobili po raznih kleteh. Spominjam se, da sem med drugim videl tudi truplo ženske s tri ali štiriletnim otrokom, kar je na vse napravilo zelo globok vtis.

To pa nikakor ni bil edinstven slučaj, kajti mnoge družine so pogrešale kakega svojega člana. Nekatere teh so dobili bodisi ubite v kleteh bodisi v kakšnih jamah; za druge pa zopet ni bilo mogoče vedeti, ali so živi ali mrtvi. Takoj sem vedel, da spričo teh dogodkov prelivanja krvi še zdavnaj ne bo konec. Poleg tega sem v tem času imel preroške sanje. Videl sem velikansko planjavo polno človeških okostij, ki so bila pokrita čez in čez s samim mesom. Pogled je bil strašen. Toda ni bilo še dovolj. Ta okostja so se izredno pregibala enkrat na eno stran, drugič na drugo, in videti je bilo, da strašno trpijo. Bili so podobni bolj mrtvecem kot pa živim ljudem, a žal niso bili mrtvi, ampak živi.

Eno leto in pol pozneje sem razumel svoje sanje. Ko sem sam prišel v sovjetske ječe in v koncentracijska taborišča, sem resnično videl te žive mrtvece z edino razliko, da niso bili pokriti z mesom, ampak s kožo, toda v ostalem popolnoma enaki onim, ki sem jih videl v sanjah.

Življenje po novem tiru

Medtem se je naše življenje čisto predrugačilo. Vse je naenkrat dobilo novo sliko, da se nam je zdelo, kot da so nas postavili v nov svet. Vse mestne ulice so svoja imena popolnoma spremenile. Uspjenskaja ulica (ki se je imenovala tako po pravoslavni katedrali Marije Vnebovzete) se je spremenila v ulico Rdeče armade; ulici Jekatjenoskaja so nadeli ime ulica Karla Marxa, zopet druga ulica je dobila ime nekega neznanega sovjetskega junaka.

Tudi z ljudmi so sedaj začeli vse drugače postopati. Povsod je prišla na površje država. Ta je imela glavno in odločilno besedo v vsaki stvari, tudi v okrilju družine same.

Nekaj dni po prihodu rdečih sem šel kot navadno k svojemu brivcu. Dobil sem ga vsega žalostnega. Ko sem ga vprašal, kaj mu je, mi je odgovoril: »Vidite, zdaj tukaj nisem več jaz gospodar. Vsi skupaj smo postali le navadni državni uslužbenci.« In res sem videl, da so ljudje plačevali pri blagajni, kjer je sedel neki finančni funkcionar, brivcu samemu pa je ostala le malenkost. Vse ostalo je šlo državi in pa blagajniku.

Mladeniči (in v veliki meri tudi mladenke) so bili prvi na vrsti, da jih država spravi h kraju: nekatere so poslali na fronto, a druge v ječe. Tako se ukaz: »Pojdite na fronto!« ni zdel prav nikomur več nov in nepričakovan; prav tako se ni nihče več začudil, če so mu po mesecih službovanja na fronti naenkrat dejali: »Pojdite na prisilno delo, ker ste med tujo okupacijo izdali domovino.« In to je bila usoda, ki je doletela skoro vse.

Ko je bila enkrat mladina na varnem, so prišli na vrsto drugi. Vse organizacije bodisi policijske ali vojaške ali državne so bile mrzlično na delu. Bila je povsod taka zmešnjava, da še najbolj pametni niso več vedeli, pri čem so. Če je kdo imel količkaj važno delo, že je moral neprestano hoditi iz urada v urad, a od tam na polocijo. Včasih pa je človek bil tudi sam primoran, da je moral stopiti v te urade, tako n. pr. če je hotel še nadalje ostati na stanovanju, ali če se je hotel še dalje posluževati cerkvene stavbe itd. Toda to ni bilo še vse. Treba je bilo čakati ure in ure, da si sploh na vrsto prišel. In to je bila ena največjih muk.

Neverjetno delavna je v tem času bila policija. Ta je imela povsod svoje tajne vohune, ki so gledali in hodili z raznimi vzroki povsod: po hišah, po dvoriščih, po cestah.

(Se nadaljuje)

Začetek XII. velesejma v Trstu

V nedeljo so slovesno odprli XII. mednarodni vzorčni velesejem v Trstu. Slovesnosti se je udeležil tudi državni podtajnik v zunanjem ministrstvu Folchi.

Osnovno označbo letošnjemu sejmu daje udeležba tujih držav, ki jih je navzočih 28, od teh uradno kar trinajst. To je rekord, ki postavlja tržaško prireditev med najuglednejše mednarodne gospodarske razstave.

Poleg stalnih razstavljalk: Avstrije, Jugoslavije, Zahodne Nemčije, Libanona, Jordanije, Brazilije in Združenih držav so letos zastopane prvič tudi Sovjetska zveza, Slonovinasta obala, Gabon, Kamerum, Malaja in Holandija.

Prvo skupino sestavljajo dežele, ki imajo s tržaškim pristaniščem vedno številnejše trgovske zveze in ki so se zaradi tega kot prve udeležile prejšnjih sejmskih prireditev v Trstu. Drugo skupino, tisto novih udeleženk, pa je pritegnil poseben razlog: vedno večji pomen Trsta v trgovanju s plemenitim lesom.

Lesno tržišče kaže letos zanimiva znamenja o poživitvi, to tudi zaradi nekaterih zadnjih političnih dogodkov v Ekvatorialni Afriki. Razstava lesa, ena najznačilnejših sejmskih prireditev, daje poudarka prav temu novemu zagonu. Sovjetski zvezi in raznim tropskim republikam je treba pa v tem prišteti še Avstrijo in Jugoslavijo, ki sta največja prodajalca jelovine v Trstu.

Novost na sedanjem sejmu je novi paviljon, v katerem so razstave težke mehanike, pomorske mehanike, motonavtike, pohištva ter stanovanjske opreme. Novi oddelek so postavili v 80 dneh. V njem je tudi dvorana za zborovanja, ki je oskrbljena z vsem potrebnim za mednarodne sestanke.

Zborovanje tržaških strežnikov

V torek 14. jun. je bil v Boljuncu shod strežnikov. Zbrali smo se v lepem številu. Najbolje so bili seveda zastopani strežniki iz Boljunca (16), a drugi so prišli od daleč: iz Sv. Križa, s Proseka, s Kontovela, celo iz Zgonika. Ob devetih smo se napotili k lepemu svetišču na Peče. Toplo je bilo, sonce je pripekalo, a se nismo vstrašili. Sence malo, a dobre volje je bilo na pretek.

V veselem razpoloženju smo se dvigali do cerkvice. Opazovali smo prelepe skale; ene so podobne bunkerju, druge pa hrbtenici velike pošasti. Spodaj je tiho žuborela Glinščica. Ko smo prišli do cerkve, nas je ohladil blagodejen vetrič. Pozabili smo na žgoče sonce in stopili v hladno cerkev. Začela se je sveta maša. Vsi smo odgovarjali na glas in vmes še kaj prepevali. Č. g. Sibenik je daroval sv. mašo. Med sv. mašo smo poslušali bodrilno besedo, kako naj strežemo, da bomo pri sv. maši podobni angelcem v betlehemski noči.

Po maši smo se pred cerkvijo fotografirali. Po sv. maši smo šli k slapu, nekateri, bolj podjetni, so se napotili do jezerca pod slapom. V dolgi karavani, kakor Indijanci, smo stopali po stezi. Grušč in večje kamenje nas ni ustavilo, da ne bi tu pa tam tekli. Pri mlinu smo si oprali roke in obraz. Okoli poldne pa smo že imeli sladoled, ob katerem smo pozabili, da je tako toplo. Potem smo se kmalu sprijaznili z opico, ki je na dvorišču kazala svojo akrobatsko sposobnost. Nismo ji dali miru, Eden jo je cukal na eno stran, drugi na drugo, tako da sama ni vedela, koga bi vgriznila. Če je opica hitra, smo pa mi gibčni. Igre v mladinskem domu ni manjkalo in smeha in veselja tudi ne. Saj veš, dragi Kat. glas, da smo vsi strežniki mladi ne samo po letih, ampak tudi po srcu. Ob pol eni je bilo kosilo, seveda žeja ni popustila kar tako. Cel »flaškon« limonade nam je g. župnik pripravil, a še ni zadostovalo, treba je bilo spet in spet napolnjevati naše velike kozarce. Je bil naš praznik in en kozarec več ali manj, to ni važno. Lep krožnik »paštašute« in sira in kruha po mili volji pa solate, vse to nam je utolažilo lakoto in žejo. Moramo biti hvaležni č. g. Župančiču, ki se je toliko žrtvoval za nas. Kmalu po kosilu so bile večernice, pri katerih nam je škofijski delegat govoril, kako moramo Jezusa ljubiti, da bomo boljši strežniki. Navdušeno smo prepevali v čast Mariji, saj je naša Mati. A po blagoslovu je prišel na vrsto nogomet. Dve ekipi sta se potili, in veseli smo bili, da lahko pokažemo, kako znamo druge pretentati in priti do gola. Kdo je zmagal, ni važno, važno je, da smo se igrali. Nekateri pa so odšli na Prebeneg, da so se navžili hladnejšega zraku. Ob šestih pa smo se vsi veseli odpravili domov. Splača se doživeti take dneve, posebno ko drugi vse poskrbijo za nas, da razumemo, kako nas dušni pastirji radi imajo in koliko se za nas trudijo.

Eden izmed strežnikov

Šolski uspehi v Rojanu

Seznam kandidatov, ki so v poletnem roku šol. leta 1959-60 opravili nižji tečajni izpit Drž. Niž. industrijske strokovne šole s slovenskim učnim jezikom v Trstu (Rojan):

a) *pred izpitno komisijo v Trstu:*

Bavčar Pavel, Ceglar Sergij, Černigoj Marij, Kocman Vojmir, KRAMAR Jožko (odlično), Reggente Ivo, Rustja Božidar, Salvi Boris, Sirca Boris, Starec Dušan, Ugrin Peter Pavel, Vouk Boris, Brecelj Vojko, Cimprič Boris, Clari Lucijan, Ferluga Aleksander, Gregori Egon, Milocco Aleksander, Severi Julijan, Žagar Stojan. COSSUTTA Božena (odlično), Fakin Rozalija, Giacomin Ljubomira, KRALJ Anica (Odlično), MERKUŽA Sonja (odlično), Milkovič Marija, Pecchiari Sonja, Primossi Eda, Purič Antonijo, Savi Nadja.

b) *pred izpitno komisijo na Opčinah:*

Bachi Marijan, Carli Radivoj, De Nardo Ivan, EMILI Boris (odlično), FERLUGA Aleksander (odlično), Hrovatin Stanislav, Lipanje Stojan, MAHNIČ Silvester (odlično), Raseni Stojan, Stor Aldo, Vidau Zvonimir. BRATUŠ Lucija (odlično), Brščik Majda, Grgič Marija, Ferluga Ksenija, Milkovič Miranda, Ravbar Zora, SKERLAVAJ Neva (odlično), SKABAR Milena (odlično), VREMEC Ivana (odlično).

c) *pred izpitno komisijo v Nabrežini-Sv. Križu:*

Pahor Božidar, Pahor Danilo, Peric Daribor, Bogatec Žarko, BRIŠČAK Miroslav (odlično), Sirk Edvard. Doljak Neva, LEGIŠA Nadja (odlično), Bezin Breda, Bezin Dragica, Savi Vera, Sedmak Vera, Stefančič Ljuba, Tretjak Dušanka.

č) *pred izpitno komisijo v Dolini:*

Kermec Stojan, Rapotec Marij, Velikonja Milan, Žerjal Boris. Bandi Darinka. tin, Tomsic Bruno, Blasi Kazimira, Braini Ana, Bresciani Nevina, Devetak Lidija, Klanjšček Adrijana, Klavcic Franka, Komjanc Agata, Koren Marija, Lovrencic Vida, Medved Jožefa, Miklus Sonja, Mozetic Nataša, Nanut Nadja, Pavsic Marija, Peljhan Silvana, Petejan Nevenka, Primozic Ida, Quinzi Marija, Rutar Jolanda, Stanic Rajka, Zavadlav Majda.

4 dijaki imajo popravne izpite.

Nižji tečajni izpit — Na Nižji srednji šoli v Gorici so izdelali sledeči dijaki:

Cernic Karel, Devetta Vojko, Gergolet Marij, Kocman Drago, KOMAC Peter (odličnjak), Markocic Alojz, Mikulus David, Tabaj Božidar, Terpin Robert, Cei Bogdana, Figelj Marija, Korosec Kira, Peteani Stana, Suligoj Danila, Valentincic Slavka.

16 dijakov ima popravne izpite; 2 dijaka sta bila zavrnjena.

Na strokovni šoli v Gorici so izdelali *Zaključni izpit* sledeči dijaki:

Frandolič Silvan, Frandolič Vojko, Gravnar Henrik, Humar Dominik, KLEMSE Vladimir (odličnjak), Pelizzo Dino, Persolja Boris, Pintar Boris, Semoli Savo, Skorjanc Marij, Tomazič Florijan, Zotti Edvin, Čaudek Marija, Makuc Nadja, Martinig Jožefa, Petejan Friderika, Rožič Jožica, TOMSIČ Stanislava (odličnjakinja).

14 dijakov ima popravne izpite.

Gojenci Marijanišča na Opčinah s svojimi predstojniki

Novi župniki

Kot javlja zadnja štev. škofijskega lista v Gorici, je goriški nadškof imenoval nekaj novih župnikov. Ti so: č. g. Ivan Kretič za župnika in dekana v Devinu; č. g. Jože Žorž, do sedaj župni upravitelj v Mavhinjah, za župnika v Štandrežu pri Gorici; č. g. Vladimir Komac za župnika v Sovodnjah in č. g. Anton Prinčič za župnika v Zgoniku. — Vsi omenjeni gg. župniki so bili ustoličeni na svoje službe v nadškofijskem dvorcu v Gorici 23. jun.

Novim gospodom župnikom naše čestitke in voščila za uspešno delo v tistem delu Gospodovega vinograda, ki so ga sedaj definitivno dobili v obdelovanje.

Ezulsko naselje pri Devinu

Goriški nadškof je s posebnim dekretom ustanovil novo kuracijo v ezulskem naselju pri Devinu. Naselju so dali ime Villaggio del Pescatore. Zgradili so ga ob morju ob izlivu Timave. Ozemlje nove kuracije se raztega med morjem in cesto Tržič-Trst, na zapadu meji onstran nove papirnice, na vzhodu pa na novo cesto Devin-Villaggio del Pescatore. Pokopališče, ki je ob cesti, ostane še dalje pod devinsko župnijo. Cerkev nove kuracije bo dosedanja cerkev sv. Ivana pod cesto, dočim bo ona nad cesto služila slovenskim vernikom iz Štivana. — Župni upravitelj nove kuracije je č. g. Aurelio Pucchio.

Goriški pevci na izletu v Reziji

Tudi letos je pevski zbor SKPD v Gorici priredil svoj poletni izlet, katerega so se udeležili pevci ter nekateri člani in prijatelji prosvetnega društva. Cilj letošnjega izleta je bila Rezija, ta skrajna in najbolj osamljena točka slovenskega ozemlja, kjer pa so prebivalci še vedno ostali zvesti svoji rezijansko-slovenski govorici.

Izlet se je vršil v nedeljo 19. t. m. Sv. mašo so imeli naši izletniki v lepi Marijini božjepotni cerkvi nad Tricesimo. Od tu so se odpeljali proti prijazni in slikoviti dolini Rezije, ki je bila za večino izletnikov novost. Ustavili so se v kraju Rezija, lepem središču te doline, odkoder se odpira krasen razgled na bližnja pogorja. Tu so si ogledali bližnjo zeleno okolico in v gozdnih sencah pričakali kosilo. Marsikje je bilo slišati lepo rezijansko govorico, in tudi ljudje so lepo odzdravljali v našem jeziku. Po kosilu so gostom v restavraciji še v malem prikazali rezijanski narodni ples, nakar so naši pevci na trgu pred cerkvijo odpeli nekaj lepih pesmi. Vsi zbrani domačini so slovenski pesmi z veseljem prisluhnili.

Popoldne so se Goričani podali še k drugi točki izleta, namreč k jezeru Cavazzo. V prijetnem jezerskem hladu in v veselem razpoloženju so tako prebili nekaj prijetnih uric do večernega odhoda.

Goriški advokati

V »Demokraciji« smo brali, da je Svet goriške odvetniške zbornice uvedel disciplinsko postopanje proti mlademu slovenskemu odvetniku po štirih letih njegovega delovanja. Očitajo mu, da je bil pri jugoslovanskih partizanih in da je zato izgubil oficirski čin v italijanski armadi; da je za časa zavezniške uprave bil v službi na področju jugoslovanske vojaške uprave in da je zaradi tega bil proti italijanskim koristim, ker da je jugoslovanska uprava stremela po zavzetju italijanskega ozemlja.

Ko človek bere take reči, res ne more kaj, da ne bi podvomil o poštenju goriških italijanskih advokatov, ki so to krivično gonjo uprizorili. Ali se boje za svoj zaslužek? Taka nekolegialnost je grda in povrhu še protiustavna. Saj italijanska ustava jamči vsem državljanom prosto izbiro poklica in dela. So li mar goriški ital. advokati nad ustavo, kakor so bili njega dni fašistični federali, ki so po svoje krojili Slovencem pravice? Če je ital. goriškim advokatom kaj za čast njih stanu, bodo ta krivičen postopek proti svojemu slovenskemu kolegu kmalu dali med »acta«. To pričakuje od njih demokratična javnost v Gorici.

Promocija

V soboto 18. junija je na tržaški univerzi dosegla doktorat iz klasične filologije gdč. Irene Bratina, profesorica na slovenski srednji šoli v Trstu. — Naše čestitke!

Šolski uspehi v Gorici

Na Nižji srednji šoli v Gorici so pri *Sprejemnem izpitu* izdelali sledeči dijaki:

Bassa Danilo, Bensa Marjan, Cernic Marjan, Cotič Ivo, Gergolet Silvij, Godnic Ivan, Gulin Zdravko, Jarc Benjamin, Kustrin Ljubo, Makuc Bogdan, Mozetic Rudolf, Nanut Bruno, Ozbot Zdenko, Stanic Bogdan, Tomažič Ivo, Tomazinčič Mar-

Pevma

Preteklo soboto je žalostna novica pretresla vso našo vas. Ko se je v soboto zvečer vračala iz mesta gospa Terezija Lavrenčič, je pri pevmskem mostu treščil vanjo motor, ki sta ga vozila dva mlada fanta. Odpeljali so jo v bolnišnico, kjer je kmalu nato izdihnila.

Ob izredno veliki udeležbi smo jo v ponedeljek zvečer spremljali k zadnjemu počitku. Bila je skoraj 30 let uradnica na naši pošti, zato smo jo vsi dobro poznali. Domači gospod župnik je ob odprtem grobu spregovoril nekaj pretresljivih besed. Poudaril je, da bi bila pokojnica lahko vzor vsem našim materam. Domači pevci so ji zapeli nekaj žalostink.

Plemeniti ženi naj dobri Stvarnik da večni mir in pokoj. Možu Jožetu in našemu Aleksandru izrekamo iskreno sožalje.

Vaščani

Rupa

Nenadoma so zaprli papirnico v naši vasi. Gospodarji trde, da so to storili zaradi popravil pri strojih in da bodo papirnico v kratkem znova odprli. Delavce so poslali na redni poletni dopust, zato dobivajo tudi redno plačo. — Ali so tovarno res zaprli samo zaradi popravil ali je še kak drug razlog, se bo kmalu pokazalo. Dejstvo je, da so se morali delavci in delavke že koj spočetka boriti s stavko za priznanje svojih pravic. In to je slabo znamenje.

Doberdob

Praznik sv. Rešnjega Telesa je tudi letos razveselil z osmimi prvoobhajanci naše starše ter v neki meri vso vas. Prvo obhajilo je in ostane najlepši dan življenja.

Zbranost procesije z Najsvetejšim po naših cestah je zmotilo neolikano in malo pobožno obnašanje »nekaterih«, ki jim lepo prigovarjanje ne seže do srca. Tako se je potem zgodilo to, kar se še ni nikdar, namreč, da je bil domači gospod nekako prisiljen opustiti zadnji — četrti oltar, v opomin in resno opozorilo vsem, naj skritemu Bogu v sveti hostiji izkažejo vredno čast in spoštovanje.

Igralska katol. skupina iz Doberdoba priredi *v nedeljo in ponedeljek* (3. in 4. julija) pretresljivo dramo v petih dejanjih M. Frisa

»KRI ZA KRI«
ali »Ljudmila«

Zanimiva igra bo zvečer ob **20.30** na Jelenovem dvorišču v Doberdobu. Vabljeni!

Zvečer pa nam je mladina prikazala v igrici - dvodejanki »Pustite male k meni priti« veliko ljubezen blažene Imelde do Jezusa in čudež ob prejemu prvega svetega obhajila. Igrico je spisal č. g. msgr. Srečko Gregorec in je prav lepo uspela.

Frondizi v Italiji

V preteklem tednu se je mudil na obisku v Italiji predsednik argentinske republike. Najprej je bil gost predsednika italijanske republike Gronchija v Rimu, naslednje dni pa se je podal še v druga mesta Italije. Posebno velja omeniti obisk v Gubbio, rojstnem kraju njegovih staršev, ki so se proti koncu preteklega stoletja kot toliko drugih Italijanov izselili v Argentino.

Arturo Frondizi je trinajsti sin ital. izseljencev, ki se je povzpel do najvišjega položaja v državi. Po padcu diktatorja Perona so ga z veliko večino izvolili za novega predsednika republike. Kljub velikim notranjim težavam vztrajno in nepristransko vodi svojo državo.

Italija je bila prva etapa Frondizijevega potovanja po Evropi. Obiskal bo skoro vse zahodne evropske države. — Med bivanjem v Rimu je bil v posebni avdienci tudi pri sv. očetu.

Eisenhower na Daljnem Vzhodu

Da je zadržanje japonskih socialistov bilo osamljen pojav, dokazujejo naravnost triumfalni sprejemi, ki jih je ameriški predsednik doživel v vseh ostalih deželah Daljnega Vzhoda, ki jih je obiskal. Stotisoči so ga pozdravljali v Manili na Filipinah, polmilijonska množica pa ga je pričakala v Taipehu na Formozi. Iz Koreje pa poročajo, da je v Seulu milijon Južnih Korejcev hotelo videti in pozdraviti Eisenhowerja. Obisk sam so morali podaljšati, ker je bilo prvotno določenih osem ur naravnost premalo.

ISKRICE

Dobrodelnost je kakor roža na trnjevem steblu; treba jo je dati tako, da ne zbode.

DAROVI

Za Alojzijevišče: N. N. 5.000; H. V. 900 Fr. 1.000 lir. — Bog povrni obilo!

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca trgovski L 20, osmrtnice L 30, več 7% davek na registrskem uradu.

Odgovarni urednik: *msgr. dr. Fr. Močnik*
Tiska tiskarna Budin v Gorici

†

ZAHVALA

Vsem tistim, ki so sodelovali pri pogrebu ter spremili na njeni zadnji poti našo drago ženo in mamo

Bonomi Terezijo por. Laurenti (Lavrenčič)

se tem potom najtopleje zahvaljujemo. Posebna zahvala častitemu gospodu župniku Rutarju za njegove tolažilne besede, pevcem pod vodstvom pevovodje Franca Valentinčiča, ml., vsem darovalcem cvetja, sorodnikom, prijateljem in znancem, ki so nam na katerikoli način bili ob strani v tej bridki izgubi.

Gorica - Pevma, 22. junija 1960.

Družina LAURENTI (LAVRENČIČ)

KMEČKA BANKA - GORICA

GORICA, UL. MORELLI 14 - TEL. 22-06

BANKA POOBLAŠČENA OD BANCA D'ITALIA ZA ZUNANJO TRGOVINO

Vam nudi ugodne pogoje za trgovske posle in bančne usluge (tekoči računi, hranilne vloge, posojila, inkaso — in skonto menic, posli z inozemstvom, itd.) —